

задиша по-леко, размисли съ трезво чувство. Обърна се.

— Азъ не говоря за мене, Радуле. Азъ те моля, въ името на България.

За мигъ момъкътъ остана поразенъ. Той очакваше веднага да бѣде изведенъ навънъ и отново хвърленъ въ тъмницата, ако не и направо заведенъ на бесилото, или кладата. Думитъ на царя пронизаха сърдцето му. Той отиде къмъ мендеря, падна тежко връзъ него, скри лице въ ржцетъ си.

Буря отъ противоположни желаня го прекоси. Той премисли нѣколко пѣти всичко това, което цѣла година бѣ хранилъ въ сърдцето си. Следъ това бавно дигна лице къмъ царя, който не откъсваше взоръ отъ него.

— Сега да подкачимъ борба съ Ерикъ е рано и опасно. Но може да се слѣзе презъ Долна земя къмъ Солунъ и да се подкрепятъ ломбардитъ въ борбата имъ съ Константиновградъ...

Бориль въздѣхна, поклати глава. Тъмна руменина покри бледото му чело. Той потри смутено рѣдката си руса брада.

— Долна земя е въ ржцетъ на Стрѣзъ...

Радуль рипна, приближи къмъ него.

— Дотамъ ли докарахме работитъ? А Славъ? Той пъкъ какво поведение държи?

— Славъ става зетъ на Ерикъ и владѣтель на Тракия.

Войводата го изгледа смаянъ. И отново бѣсенъ гнѣвъ избухна въ гърдитъ му.

— Така! Значи сърбитъ взели Поморавието, венгритъ Браничевската и Бѣлградска области, Славъ Романия, а Стрѣзомиръ Долня земя! Много хубаво. Какво е останало тогава отъ царството на Асѣна и Калояна? Това ли бѣха печалбитъ на твоята корона? И още продължавашъ да живѣешъ за твоего честолюбие...

— Азъ никога не съмъ мислилъ за себе си. Вѣнецътъ приехъ за да подкрепя православието срещу папската вѣра на Иваница.

— Това е само едно извинение! Папата и сега ни е нуженъ, както и тогава. Щомъ светиятъ старецъ Василий